

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3278/2563

บริษัท ว. กับพวกโจทก์ นาย พ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 420, ป.วิ.พ. มาตรา 131, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. 2559 มาตรา 6, ป.อ. มาตรา 157, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. 2559 มาตรา 23, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ. 2559 มาตรา 15, ป.อ. มาตรา 148, ป.อ. มาตรา 151, ป.พ.พ. มาตรา 150, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 มาตรา 3, ป.วิ.อ. มาตรา 46

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลชั้นต้นพิเคราะห์ฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องแล้ว เห็นว่า เมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบซึ่งมิได้มีการกระทำใด ๆ ที่เป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อต่อโจทก์ทั้งสี่ โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายอันเป็นการละเมิดตาม ป.พ.พ.มาตรา 420 โจทก์ทั้งสี่จึงไม่มีอำนาจเรียกร้องให้จำเลยชดเชยค่าสินไหมทดแทนได้ พิพากษายกฟ้องและยกคำขอในส่วนแพ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ถือได้ว่าศาลชั้นต้นรับฟ้องคดีส่วนแพ่งแล้วนำข้อเท็จจริงในฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องมาวินิจฉัยเกี่ยวกับคำฟ้องส่วนแพ่งและพิพากษายกฟ้อง เป็นการวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดีตาม ป.วิ.พ.มาตรา 131 (2) ประกอบพ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง มีผลเป็นการพิพากษาคดีส่วนแพ่งแล้ว ไม่ใช่เรื่องที่ศาลชั้นต้นไม่รับหรือคืนคำฟ้องตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 18 แห่ง ป.วิ.พ. ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง จึงไม่มีเหตุที่จะคืนคำขึ้นศาลให้แก่โจทก์ทั้งสี่ตาม มาตรา 151

คำพิพากษา

โจทก์ทั้งสี่ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 กับให้จำเลยชดเชยค่าเสียหาย 1,000,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสี่ วันที่ 18 พฤษภาคม 2560 ศาลชั้นต้นตรวจฟ้องในเบื้องต้นแล้ว เห็นว่า มีความจำเป็นเพื่อให้ได้ความชัดในข้อเท็จจริงแห่งคดีอันจะเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 23 ข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยวิธีการดำเนินคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 ข้อ 16 มอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานอันเป็นประเด็นแห่งคดี ศาลชั้นต้นอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง ให้โจทก์ทั้งสี่ชี้ช่องพยานหลักฐานให้ชัดเจนโดยส่งคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด และรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ที่มีมติไม่ชี้มูลความผิดแก่โจทก์ทั้งสี่ และเสียค่าขึ้นศาลคดีในส่วนแพ่งให้ถูกต้องภายในวันที่ 9 มิถุนายน 2560 วันที่ 6 มิถุนายน 2560 โจทก์ทั้งสี่ส่งสำเนารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่องกล่าวหาเลขดำที่ 42010730 เลขแดงที่ 01674555 ลงวันที่ 11 เมษายน 2555 และสำเนาคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำที่ อ.285 - 286/2556 คดีหมายเลขแดงที่ อ.487 - 488/2557 กับวางเงินค่าธรรมเนียมศาล 1,150,000 บาท และความปรากฏว่า สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน

ส่งเอกสารรายงานของคณะกรรมการวิสามัญขับเคลื่อนการปฏิรูปประเทศด้านการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบมายังศาลชั้นต้นตามหนังสือลับ ที่ ตผ 0012/572 ลงวันที่ 7 มิถุนายน 2560 วันที่ 27 มิถุนายน 2560 ศาลชั้นต้นอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 มาตรา 23 ข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยวิธีการดำเนินคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ พ.ศ.2559 ข้อ 16 มอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีดำเนินการตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานอันเป็นประเด็นแห่งคดี โดยให้มีหนังสือถึงสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจัดส่งข้อบังคับสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินว่าด้วยการตรวจสอบสืบสวน พ.ศ.2549 ระเบียบ ข้อหารือ หรือแนวทางการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ถ้ามี พร้อมทั้งให้ชี้แจงเป็นลายลักษณ์อักษรถึงแนวทางปฏิบัติตามข้อบังคับในเรื่องดังกล่าว

สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินได้รับเรื่องไว้เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 2560 และขอขยายระยะเวลาในการจัดส่งเอกสารออกไป 15 วัน ตามหนังสือด่วนที่สุด ที่ ตผ 0012/2968 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2560 ซึ่งต่อมาศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้แยกเก็บเอกสารที่สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจัดส่งมาเมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2560 ศาลชั้นต้นตรวจฟ้องแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงที่ได้ความตามฟ้องเพียงพอแก่การวินิจฉัยคดีไม่จำเป็นต้องไต่สวนคดีต่อไปและมีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 6 กันยายน 2560 โดยวินิจฉัยว่า การที่จำเลยทำหนังสือถึงเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินมิใช่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ การกระทำของจำเลยดังที่โจทก์ทั้งสี่บรรยายมาในฟ้องไม่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ไม่อาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ตามฟ้องได้ เมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบจึงไม่ได้มีการกระทำความผิดใด ๆ ที่เป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อต่อโจทก์ทั้งสี่โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายอันเป็นการละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 โจทก์ทั้งสี่ไม่อาจเรียกร้องให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ พึงพินิจพิพากษาฟ้องและยกคำขอในส่วนแพ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ วันที่ 11 กันยายน 2560 โจทก์ทั้งสี่ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบทั้งหมดโดยกำหนดนัดไต่สวนมูลฟ้อง ศาลชั้นต้นมีคำสั่งว่า ศาลพิจารณาพิพากษาคดีนี้โดยเห็นว่าการกระทำของจำเลยตามที่โจทก์บรรยายมาในฟ้องไม่มีความผิดจึงพิพากษายกฟ้อง โดยมีได้นำหลักฐานอื่นใดเข้ามาพิจารณาด้วย จึงไม่ต้องดำเนินการตามวิธีการต่าง ๆ ที่โจทก์ทั้งสี่อ้างมาในคำร้อง ดังนั้น การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลเป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายทุกประการ กรณีไม่มีเหตุที่จะเพิกถอนกระบวนการพิจารณา ให้ยกคำร้อง วันที่ 15 กันยายน 2560 โจทก์ทั้งสี่ยื่นคำร้องโต้แย้งคำสั่งดังกล่าว อ้างว่า เป็นคำสั่งระหว่างพิจารณาซึ่งโจทก์ทั้งสี่ประสงค์จะใช้สิทธิในการอุทธรณ์และฎีกาโดยอ้างเหตุผลชั้นต้นมีคำสั่งยกคำร้องขอให้เพิกถอนกระบวนการพิจารณาที่ผิดระเบียบโดยไม่ไต่สวนคำร้อง โจทก์ทั้งสี่อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ โจทก์ทั้งสี่ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คำบรรยายฟ้องปรากฏถึงลำดับความเป็นมาของข้อเท็จจริงแห่งคดีว่า เมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2540 โจทก์ทั้งสี่ บริษัทประยูรวิศร์ จำกัด และบริษัทนอร์ทเวสต์ วอเตอร์ อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด ที่ใช้ชื่อทางการค้าว่ากิจการร่วมค้า NVPSKG และ NWWI กับกรมควบคุมมลพิษได้ทำสัญญาโครงการจัดการน้ำเสียในเขตควบคุมมลพิษจังหวัดสมุทรปราการฝั่งตะวันออกและฝั่งตะวันตก ตามสัญญาเลขที่ 75/2540 ลงวันที่ 20 สิงหาคม 2540 ซึ่งต่อมาบริษัทสมุทรปราการ ออฟเพอร์เรตติ้ง จำกัด เข้ามาเป็นคู่สัญญาแทนที่บริษัทนอร์ทเวสต์ฯ (NWWI) โดยความยินยอมของกรมควบคุมมลพิษ ความปรากฏว่ากรมควบคุมมลพิษขอยกเลิกสัญญาโดย

กล่าวอ้างว่าสัญญาดังกล่าวเป็นโมฆะด้วยเหตุสำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็นคู่กรณีแห่งนิติกรรมและกรรมควบคุมมลพิษยื่นฟ้องกิจการร่วมค้า NVPSKG และโจทก์ทั้งสี่กับพวกต่อศาลแพ่ง ขอเรียกทรัพย์สินโดยอ้างว่านิติกรรมเป็นโมฆะตามคดีหมายเลขแดงที่ 3358/2547 คดีถึงที่สุดในชั้นฎีกาที่ให้ดำเนินการทางอนุญาโตตุลาการเสียก่อน นอกจากนั้นกรรมควบคุมมลพิษยังฟ้องกิจการร่วมค้ากับพวกต่อศาลแขวงดุสิตในข้อหาฉ้อโกง ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3501/2552 ชั้นอนุญาโตตุลาการ ปรากฏว่าคณะอนุญาโตตุลาการชี้ขาดให้กรรมควบคุมมลพิษชำระเงินค่าจ้างค่าเสียหาย รวมดอกเบี้ย แก่โจทก์ทั้งสี่กับพวก และในชั้นขอให้บังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการและขอให้เพิกถอนคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการ ศาลปกครองกลางพิพากษาให้บังคับตามคำชี้ขาดของอนุญาโตตุลาการโดยให้กรรมควบคุมมลพิษชำระเงินให้เสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่คดีถึงที่สุด ในชั้นอุทธรณ์ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยประเด็นเกี่ยวกับสัญญานี้ว่าข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าโจทก์ทั้งสี่กับพวกปกปิดข้อเท็จจริงอันมีผลให้กรรมควบคุมมลพิษสำคัญผิดในตัวบุคคลซึ่งเป็นคู่สัญญา และวินิจฉัยถึงข้อสำคัญผิดในทรัพย์สินที่เป็นวัตถุแห่งนิติกรรมที่กรรมควบคุมมลพิษกล่าวอ้างถึงเรื่องการขายที่ดินให้กรรมควบคุมมลพิษสำหรับใช้ในโครงการออกแบบรวมก่อสร้างระบบรวบรวมและบำบัดน้ำเสีย เขตควบคุมมลพิษจังหวัดสมุทรปราการ อีกประการหนึ่งว่าเป็นที่ดินที่กรรมควบคุมมลพิษได้พิจารณาคุณสมบัติเบื้องต้นตามที่ได้ประกาศเชิญชวนไว้ ซึ่งเกิดขึ้นก่อนที่โจทก์ทั้งสี่กับพวกจะเข้าทำสัญญากับกรรมควบคุมมลพิษ เมื่อมีความผิดพลาดที่เกิดแก่เอกสารสิทธิในที่ดินพิพาท จึงไม่ใช่ความผิดของโจทก์ทั้งสี่กับพวก กรณีหาใช่การสำคัญผิดในทรัพย์สินที่เป็นวัตถุแห่งนิติกรรมที่จะมีผลให้สัญญาเป็นโมฆะ พิพากษาให้กรรมควบคุมมลพิษชำระเงินแก่โจทก์ทั้งสี่กับพวกตามคดีหมายเลขแดงที่ อ.487 - 488/2557 ของศาลปกครองสูงสุด ส่วนข้อหาฉ้อโกงศาลอุทธรณ์พิพากษาลบคำพิพากษาศาลแขวงดุสิตให้ยกฟ้องโดยวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังไม่ได้ว่าโจทก์ทั้งสี่กับพวกร่วมกันหลอกลวงฉ้อโกงขายที่ดินห้าโฉนดซึ่งออกโดยมิชอบให้แก่กรรมควบคุมมลพิษ ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าโจทก์ทั้งสี่กับพวกร่วมกระทำความผิดฐานฉ้อโกงในการทำสัญญารับเหมาก่อสร้างกับกรรมควบคุมมลพิษตามคดีหมายเลขแดงที่ 14544/2556 ของศาลอุทธรณ์ ลงวันที่ 19 กรกฎาคม 2556 ภายหลังจากศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษามีการเจรจากันและคณะรัฐมนตรีมีมติให้กรรมควบคุมมลพิษจ่ายค่าชดเชยตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดให้แก่โจทก์ทั้งสี่กับพวก 7,936,453,915.10 บาท และ 54,294,638.50 เหรียญสหรัฐ พร้อมดอกเบี้ย และแบ่งจ่ายเป็น 3 งวด งวดที่ 1 จำนวนร้อยละ 40 ภายในวันที่ 21 พฤศจิกายน 2558 เป็นเงิน 3,174,581,566.04 บาท และ 21,717,855.40 เหรียญสหรัฐ งวดที่ 2 จำนวนร้อยละ 30 ภายในวันที่ 21 พฤษภาคม 2559 เป็นเงิน 2,380,936,174.53 บาท และ 16,288,391.55 เหรียญสหรัฐ และงวดที่ 3 จำนวนร้อยละ 30 ภายในวันที่ 21 พฤศจิกายน 2559 เป็นเงิน 2,380,936,174.53 บาท และ 16,288,391.55 เหรียญสหรัฐ และอยู่ในระหว่างบังคับคดี โดยกรรมควบคุมมลพิษจ่ายเงินงวดที่ 1 แล้ว โจทก์ทั้งสี่บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อความที่เป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีตามหนังสือ ลับมาก ด่วนมาก ที่ ตผ 0005/0421 ลงวันที่ 27 เมษายน 2559 เรื่อง ขอให้ใช้อำนาจยึดหรืออายัดเงินผู้ร่วมกระทำผิดคดีคลองด่านที่จำเลยในฐานะผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินมีถึงเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน ความว่า "...ผลการพิจารณาของสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินเห็นสอดคล้องกับความเห็นของคณะกรรมการมาธิการวิสามัญ ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย โดยเห็นว่า จากการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ซึ่งชี้มูลความผิดนายวัฒนา

ใช้อำนาจข่มขู่หรือจู่ใจเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและเจ้าหน้าที่สำนักงานที่ดินจังหวัดสมุทรปราการ สาขาบางพลี จนนำไปสู่คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขแดงที่ อม.2/2551 ลงวันที่ 9 กรกฎาคม 2551 พิพากษาลงโทษนายวัฒนาในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ลงโทษจำคุก 10 ปี และชี้มูลความผิดนายปภิต อดีตรองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ นายศิริธัญญ์ อดีตรองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ และนางยุวรี อดีตนักวิชาการสิ่งแวดล้อม 7 กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 และมาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 จนนำไปสู่คำพิพากษาของศาลอาญา คดีอาญา ที่ อ.4197/2558 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2558 พิพากษาว่า จำเลยทั้งสาม ประกอบด้วย นายปภิต อดีตรองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ จำเลยที่ 1 นายศิริธัญญ์ อดีตรองอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ จำเลยที่ 2 และนางยุวรี อดีตนักวิชาการสิ่งแวดล้อม 7 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 151 และมาตรา 157 ประกอบมาตรา 83 อีกทั้งศาลอาญายังได้วินิจฉัยในข้อเท็จจริงว่า "กิจการร่วมค้าเอ็นวีพีเอสเคจีและกลุ่มเอกชนที่เป็นคู่สัญญากับกรมควบคุมมลพิษ ได้ร่วมกันบิดเบือนข้อเท็จจริงดำเนินการเสนอเข้าประกวดราคาในแต่ละขั้นตอนโดยทุจริต โดยมีจำเลยทั้งสามซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ร่วมกับผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีผู้รับผิดชอบ ปฏิบัติหน้าที่โดยเลือกดำเนินการแต่ละขั้นตอนไปในทางที่ขัดต่อระเบียบราชการ มติคณะรัฐมนตรีและไม่ชอบด้วยกฎหมายสนองรับดำเนินการให้ อันเป็นการทุจริตและเอื้อประโยชน์เพื่อช่วยเหลือจนทุก ๆ ขั้นตอน บรรลุผลสำเร็จ" จากข้อเท็จจริงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า สัญญาดังกล่าวเกิดขึ้นจากการทุจริตของอธิบดีและเจ้าหน้าที่กรมควบคุมมลพิษในขณะนั้นสมคกับกิจการร่วมค้าในทุกขั้นตอนเพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มเอกชนดังกล่าวได้เข้ามาเป็นคู่สัญญา จึงเป็นสัญญาขัดต่อความสงบเรียบร้อย ย่อมตกเป็นโมฆะตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 150 ซึ่งมีผลในทางกฎหมายให้สัญญาดังกล่าวเสียเปล่ามาตั้งแต่นั้น เสมือนไม่เคยมีการทำสัญญาดังกล่าวเกิดขึ้นเลย ดังนั้น อนุญาโตตุลาการซึ่งเกิดขึ้นโดยข้อกำหนดของสัญญาจึงไม่อาจมีได้ และไม่อาจมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดข้อโต้แย้งของสัญญาแต่ประการใด จากคำวินิจฉัยของศาลอาญาข้างต้น สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินพิจารณาแล้วเห็นว่ามิช่องทางตามกฎหมายที่อาจดำเนินการได้ ดังนี้ 1. ให้หน่วยงานที่เดือดร้อนเสียหาย หรืออาจเดือดร้อนเสียหาย ยื่นคำร้องต่อศาลปกครองเพื่อขอพิจารณาคดีใหม่ เนื่องจากมีข้อเท็จจริงใหม่ว่าสัญญาดังกล่าวตกเป็นโมฆะเพราะขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีงาม โดยสำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจะนำเสนอต่อผู้มีอำนาจเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป 2. การกระทำของจำเลยทั้งสาม รวมถึงกิจการร่วมค้า เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญาในฐานะตัวการร่วม ผู้ใช้ ผู้สนับสนุนเจ้าพนักงานในการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ซึ่งเป็นหนึ่งในมูลฐานความผิดแห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542 มาตรา 3 (5) ซึ่งสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน สามารถใช้อำนาจในการดำเนินการยึดและอายัดทรัพย์สินเจ้าหน้าที่รัฐ และเอกชนที่ร่วมกับเจ้าหน้าที่รัฐในการกระทำทุจริตเพื่อเปิดโอกาสให้มาพิสูจน์ความผิด เพื่อรักษาไว้ซึ่งประโยชน์ทางราชการและการตรวจเงินแผ่นดิน สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา 39 (2) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการตรวจเงินแผ่นดิน ขอความร่วมมือให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินดำเนินการยึดอายัดทรัพย์สินของผู้อื่นที่เกี่ยวข้องตามอำนาจหน้าที่ต่อไป โดยขอให้เร่งดำเนินการออกคำสั่งยึดอายัดให้แล้วเสร็จก่อนวันที่ 21 พฤษภาคม 2559 ซึ่งเป็นวันที่ครบกำหนดการชำระเงินงวดที่สอง ตามข้อตกลงในการ

ชำระเงินตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุด..." คณะกรรมการ ป.ป.ช. ไม่ได้ชี้มูลความผิดแก่โจทก์ ทั้งสี่ว่ากระทำความผิดฐานสนับสนุนเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาในการ กระทำความผิดตามโครงการดังกล่าวตามสำเนารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ เรื่องกล่าวหาเลขดำที่ 42010730 เลขแดงที่ 01674555 ลงวันที่ 11 เมษายน 2555 ที่ศาลชั้นต้นอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาและประพจน์พิพากษา พ.ศ.2559 มาตรา 15 วรรคหนึ่ง ให้โจทก์ ทั้งสี่ชี้แจงพยานหลักฐานให้ชัดเจน มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ทั้งสี่ในคดีส่วนแพ่งว่า ที่ศาลชั้นต้นยกคำขอในส่วนแพ่งและให้ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับชอบหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้โจทก์ทั้ง สี่ฟ้องจำเลยเป็นคดีอาญาว่ากระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 และคดีแพ่งที่ เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญารวมกันมาโดยคำขอส่วนแพ่งขอบังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในทาง แพ่งฐานละเมิดโดยมีมูลมาจากความรับผิดทางอาญาดังกล่าวอันเป็นการฟ้องคดีแพ่งที่เกี่ยวข้อง กับคดีอาญา ในการพิจารณาคดีส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดี ส่วนอาญา และคำพิพากษาคดีส่วนแพ่งต้องเป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอันว่าด้วยความ รับผิดของบุคคลในทางแพ่ง โดยไม่ต้องคำนึงถึงว่าจำเลยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิด หรือไม่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 46 และมาตรา 47 วรรคหนึ่ง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาและประพจน์พิพากษา พ.ศ.2559 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง เมื่อการกระทำของจำเลยดังที่โจทก์ทั้งสี่บรรยายมาในฟ้องไม่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ไม่ อาจเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 ตามฟ้องได้ และศาลชั้นต้นพิเคราะห์ ฟ้องและเอกสารท้ายฟ้องแล้ว เห็นว่า เมื่อการกระทำของจำเลยไม่เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ จึงมิได้มีการกระทำใด ๆ ที่เป็นการจงใจหรือประมาทเลินเล่อต่อโจทก์ทั้งสี่โดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย อันเป็นการละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 โจทก์ทั้งสี่จึงไม่มีอำนาจ เรียกร้องให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนได้ พิพากษายกฟ้อง และยกคำขอในส่วนแพ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ ถือได้ว่าศาลชั้นต้นรับฟ้องคดีส่วนแพ่งแล้วนำเอาข้อเท็จจริงในฟ้อง และเอกสารท้ายฟ้องมาวินิจฉัยเกี่ยวกับคำฟ้องส่วนแพ่งและพิพากษายกฟ้อง เป็นการวินิจฉัยใน ประเด็นแห่งคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 131 (2) ประกอบ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความอาญาและประพจน์พิพากษา พ.ศ.2559 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง และมีผล เป็นการพิพากษาคดีส่วนแพ่งแล้ว ไม่ใช่เรื่องที่ศาลชั้นต้นไม่รับหรือคืนคำฟ้องตามที่บัญญัติไว้ใน มาตรา 18 แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความ อาญาและประพจน์พิพากษา พ.ศ.2559 มาตรา 6 วรรคหนึ่ง จึงไม่มีเหตุที่จะคืนคำขึ้นศาลให้แก่โจทก์ ทั้งสี่ตามมาตรา 151 คำพิพากษาศาลฎีกาที่โจทก์ทั้งสี่อ้างนั้นมีข้อเท็จจริงแห่งคดีไม่ตรงกับคดีนี้ ด้วยเหตุที่ตามคำพิพากษาศาลฎีกาดังกล่าว ศาลชั้นต้นมิได้มีคำสั่งรับคำฟ้องคดีส่วนแพ่งหรือ ถือได้ว่ารับคำฟ้องคดีส่วนแพ่งแล้วตามที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาชอบแล้ว ฎีกาข้อนี้ของโจทก์ทั้งสี่ ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน ส่วนฎีกาข้ออื่นของโจทก์ทั้งสี่ไม่จำต้องวินิจฉัย เพราะไม่มีผลเปลี่ยนแปลง คำพิพากษา พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

ยงยุทธ แสงรุ่งเรือง · กีก้อง สมเกียรติเจริญ · สรศักดิ์ จันเกษม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th ·

